

New York Times Bestseller

Ali Hazelwood

H_0 : Adam does not love Olive
 H_1 : Adam loves Olive
 $p\text{-value} = ???$

the love

Hypothesis

สมมติฐานรัก ฉบับเด็กนิรุต

นิชา เปา

สมมติฐาน : สม-มด-ติ-ถาน (คำนาม)

การคาดคะเนหรือคำอธิบายซึ่งเสนอขึ้นโดยอ้างอิงจากหลักฐาน
อันมีจำกัดเพื่อใช้เป็นมูลฐานแห่งการทดลองต่อไป

ตัวอย่าง : “จากข้อมูลที่มีและจากตัวอย่างที่ได้รวบรวมมาจนถึง
ปัจจุบัน สมมติฐานของฉันทือยั้งฉันทอยู่ห่างจากความรักเท่าไร
ชีวิตฉันทก็จะดีขึ้นเท่านั้น”

บทนำ

บอกตามตรง โอสิฟค่อนข้างสองจิตสองใจเรื่องเรียนต่อ

ไม่ใช่เพราะเธอไม่ชอบวิทยาศาสตร์หรือ (เพราะความจริงแล้วชอบ เรียกว่า รักเลยก็ยังได้ วิทยาศาสตร์นี่แหละทางของเธอเลย) และไม่ใช่เพราะหญิงสาว มองไม่เห็นสัญญาณอันตรายที่ปักเต็มพรีดนั้นด้วย เธอเข้าใจดีว่าการส่งตัวเอง ไปสู่ชีวิตแห่งการทำงานแปดสิบชั่วโมงต่อสัปดาห์ รายได้ต่ำเตี้ย แถมไม่มีใคร เห็นค่าเป็นปียๆ อาจไม่ดีต่อใจ ค่าสินที่คร่ำครีดยอยู่หน้าตะเกียงบุบสนเพื่อแลกกับ ความรู้แค่หยิบมือก็คงไม่ใช่กุญแจสู่ความสุข และการอุทิศกายใจให้วิทยาการ โดยมีช่วงพักแค่เล็กน้อยพอให้ขโมยกินเบเกิลที่ไม่มีใครต้องการได้ ก็คงไม่ใช่ ตัวเลือกที่ชาญฉลาด

หญิงสาวรู้หมดนั่นแหละ แต่ทุกอย่างที่ว่ามาไม่ใช่เรื่องที่เธอกังวล—หรืออาจ จะกังวลแต่ก็นิดเดียว ในแบบที่ยังจัดการได้—สิ่งอื่นต่างหากที่รังเธอไว้ไม่ให้ปล่อย ตัวร่วงลงสู่วังวนนรกสุมวิญญาณอันขึ้นชื่อลือชา (ซึ่งก็คือหลักสูตรปริญญาเอก) ใช... สิ่งนั้นรังเธอไว้ จนกระทั่งเธอได้รับจดหมายนัดสัมภาษณ์เข้าเรียนภาควิชา ชีววิทยาของสแตนฟอร์ด และบังเอิญเจอผู้ชายคนนั้น

ผู้ชายที่เธอยังไม่รู้แม้แต่ชื่อเลยด้วยซ้ำ

ผู้ชายที่เธอพบหลังจากโซเซไม่ดูตาม้าตาเรือเข้าห้องน้ำห้องแรกที่เจอ

ผู้ชายที่ถามเธอว่า “ขอทราบหน่อยนะ มีเหตุผลอะไรไหมที่ทำให้คุณเข้ามา
ร้องให้อยู่ในห้องน้ำของผมเนี่ย”

โอลิฟสะอื้นฮัก พยายามลืมตาผ่านม่านน้ำตา ซึ่งแค่นี้ก็แทบจะทำไมสำเร็จ
อยู่แล้ว ทักษิณวิสัยของเธอพร่ามัว สิ่งที่เห็นมีแค่ร่างเลือนรางผ่านม่านน้ำตา-ใคร
บางคนที่สูง ผมสีเข้ม สวมชุดสีดำ และ... นั่นแหละ เธอเห็นแค่นั้น

“ฉันท... นี่ห้องน้ำหญิงหรือเปล่านั้น” เธอถามตะกุกตะกัก

อีกฝ่ายนิ่งไป เงียบกริบทีเดียว จากนั้นก็ตอบว่า “เปล่า” เสียงเขาทุ้ม ทุ้มมาก
ทุ้มจริงๆ ทุ้มแบบนุ่มนวลชวนฝัน

“แน่ใจหรือคะ”

“แน่”

“จริงอะ”

“ถ้าจะพูดให้ถูก นี่ห้องน้ำของเล็บผม”

โอเค เขาชนะ “ฉันทขอโทษค่ะ คุณต้องใช้...” เธอผายมือออกไปทางห้องติด
โถสุขภัณฑ์ หรือไม่ก็ตรงที่เธอคิดว่ามันเป็นโถสุขภัณฑ์ ตาของเธอบวมปูด ชนิดที่
ต้องเรียกว่าบวมจนแทบปิด และจำเป็นต้องหลับตาแน่นๆ เพื่อบรรเทาความแสบ
ร้อน เธอพยายามเช็ดน้ำตาให้แห้งด้วยแขนเสื้อ แต่เนื้อผ้าของชุดเดรสเบาบาง
ราคาถูกซับน้ำได้ดีแค่ครึ่งเดียวของผ้าฝ้ายแท้ อา... นี่แหละชีวิตธรรมดาของยาจาก

“ผมแคะจะเทตัวทำปฏิกริยานี้ทิ้งลงท่อ” เขาบอก แต่เธอไม่ได้ยินเขาขยับตัว
คงเพราะเธอยืนขวางอ่างล่างมืออยู่ ไม่งั้นเขาก็คงคิดว่าโอลิฟเป็นยายเพี้ยน และ
กำลังพิจารณาว่าจะเรียกตำรวจประจำภาคควิซามาหิ้วตัวเธอไปตีหรือเปล่า นั่น
คงเป็นการดับฝันโครงการปริญญาเอกของโอลิฟลงอย่างโหดเหี้ยมและรวดเร็ว
จริงไหม “เราไม่ได้ใช้ที่นี่เป็นห้องน้ำหรอก แคื่ใช้กำจัดของเสียและล้างเครื่องมือ
เท่านั้น”

“โอ้ขอโทษค่ะ ฉันท...” ไม่ทันคิดโง่ละ เธอคิดอะไรไม่เคยทันหรอก อาการแบบนี้

เหมือนเป็นทั้งนิสัยทั้งคำสาป

“คุณโอเคไหม” เขาต้องสูงมากแน่ๆ เพราะเสียงเขาฟังดูเหมือนอยู่เหนือหัว เธอไปประมาณสิบฟุตได้

“แน่นอน ถามทำไมคะ”

“เพราะคุณกำลังร้องไห้อยู่ในห้องน้ำของผม”

“อ้อ ฉันไม่ได้ร้องหรือคะ คือ... ก็ร้องแหละคะ แต่มันเป็นแค่ น้ำตา เข้าใจนะคะ”

“ไม่เลย”

เธอถอนใจก่อนทั้งตัวพองกระเบื้อง “คอนแทกต์เลนส์ฉันนะคะ มันหมดอายุไปได้สักพักแล้ว และอันที่จริงมันก็ไม่ได้คุณภาพดีตั้งแต่แรกแล้วด้วย มันเล่นงานตาฉัน ฉันถอดมันออกแล้ว แต่...” เธอยกไหล่ หวังว่าจะถูกทางนะ “มันต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะดีขึ้น”

“คุณใส่คอนแทกต์เลนส์หมดอายุเนี่ยนะ” ลืมเสียงเขาเหมือนเป็นคนเดือดร้อนเสียเอง

“หมดแค่นิดหน่อย”

“ ‘นิดหน่อย’ นี่ขนาดไหน”

“ฉันก็ไม่รู้ ประมาณสองสามปีมั้งคะ”

“อะไรนะ” เสียงเขาเข้มและเฉียบขาดขึ้นมาทันที แถมยังดังกังวานด้วยน้ำฟังจิ้ง

“แค่สองปีเอง คิดว่านะคะ”

“แค่สองปีเองหรือ”

“มันไม่ใช่ไรหรือคะ วันหมดอายุจะมีผลเฉพาะกับคนอ่อนแอเท่านั้นแหละ” เสียงเข้มๆ-เหมือนเสียงแคนหัวเราะสั่นๆ-ดังมา

“วันหมดอายุจะมีไว้เพื่อที่ผมจะได้ไม่ต้องมาเจอคุณสะอึกสะอื้นอยู่ตรงมุมห้องน้ำของผมต่างหาก”

ถ้าตานี้ไม่ใช่เจ้าของสแตนฟอร์ดมาเอง เขาต้องหยุดเรียกที่นี้ว่าห้องน้ำของ

เขาได้แล้วนะ เอาจริง

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” หญิงสาวโบกมือ อาจจะกลอกตาแฉะให้ด้วยซ้ำถ้ามันไม่ได้ร้อนผ่าวแทบจะลุกเป็นไฟอยู่ในตอนนี้ “ปกติมันจะแสบอยู่ไม่กี่นาทีเท่านั้น”

“แปลว่าคุณเคยทำแบบนี้มาก่อนเหรอ”

เธอนิ่งหน้า “ทำอะไรคะ”

“ใส่คอนแทกต์เลนส์หมดอายุ”

“แหงสิคะ คอนแทกต์เลนส์มันไม่ใช่ลูกๆ นะ”

“ดวงตาคุณก็เหมือนกัน”

แหม ก็จริง “เฮ้ เราเคยเจอกันมาก่อนไหมคะ บางทีอาจจะคืนก่อน ที่งานดินเนอร์สำหรับผู้สมัครนักศึกษาปริญญาเอกแหวดี อะไรแบบนั้น”

“ไม่”

“คุณไม่ได้ไปหรือคะ”

“ไม่ใช่ของผม”

“แต่มีอาหารฟรีนะ”

“ไม่คุ้มกับการไปคุยไร้สาระ”

บางทีเขาอาจจะคุมอาหารอยู่ เพราะไม่มีนักศึกษาปริญญาเอกที่โหนพุดแบบนั้นหรอก และโอลิฟก็มั่นใจว่าเขาต้องเป็นนักศึกษาปริญญาเอกแน่ๆ—น่าเสียใจอย่างยิ่งโอหังมันฟ้อง คนพวกนั้นก็เป็นอย่างนี้แหละ คิดว่าตัวเองดีเลิศกว่าใคร เพราะมีอภิสิทธิ์อันน่ากังขาในการฆ่าแมลงหิวโดยอ้างวิทยาศาสตร์บังหน้าแลกกับค่าแรงชั่วโมงละเก้าสิบเซ็นต์ ในโลกของการศึกษามันมีคนเหมือนนรก นักศึกษาปริญญาเอกคือสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำสุดในห่วงโซ่อาหาร เลยต้องพยายามโน้มน้าวตัวเองว่าพวกฉันนี่แหละเจ็ดสุด โอลิฟไม่ใช่ นักจิตวิทยาคลินิก แต่แบบนี้แหละเหมือนกลไกป้องกันตัวที่ชอบเขียนไว้ในตำราเป๊ะๆ

“คุณมาสัมภาษณ์เข้าหลักสูตรเหรอ” เขาถาม

“ค่ะ ภาควิชาวิทยาารุ่นถัดไปนี่แหละ” พระเจ้า ตาของเธอต้องกำลังไหม้อยู่แน่ๆ

“แล้วคุณล่ะคะ” เธอถามพลางกดฝ่ามือลงบนดวงตาทั้งสองข้าง

“ผม?”

“คุณอยู่ที่นี้มานานแค่ไหนแล้ว”

“ที่นี้ะเหรอ” เขานิ่งไปเล็กน้อย “หกปี ราวๆ นั้น”

“อ้อ แปลว่ากำลังจะจบหรือเปล่าคะ”

“ผม...”

เธอจับความลังเลในน้ำเสียงของเขาได้และรู้สึกผิดขึ้นมาทันที

“เดี๋ยวก่อน คุณไม่ต้องบอกฉันก็ได้ค่ะ กฎข้อแรกของนักศึกษาปริญญาเอก คือ—อย่าถามเวลาส่งปริญญานิพนธ์ของคนอื่น”

อึดใจหนึ่งผ่านไป และผ่านไป “ใช่”

“ขอโทษค่ะ” เธออยากให้ตัวเองมองเห็นเขาเหลือเกิน เพราะแค่เข้าสังคม อย่างเดียวยากพอแรง ฉะนั้นสิ่งสุดท้ายที่หญิงสาวอยากให้เกิดขึ้นก็คือตัวช่วย บอกไปไม่ก็อย่างพลอยหายไปด้วย “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำตัวเหมือนพ่อแม่คุณในวันขอบคุณพระเจ้านะคะ”

เขาหัวเราะเบาๆ

“คุณทำไม่ได้หรอก”

“อ้อ” เธอยิ้ม “เป็นพ่อแม่ที่จู้จี้หรือคะ”

“และมึงงานขอบคุณพระเจ้าที่แย่งกันนั้นบวกเข้าไปด้วย”

“คำตอบแทนที่คนอเมริกันอย่างคุณต้องจ่ายเพราะดันออกจากเครื่องจักรภพ ไล่ละ* เธอยื่นมือไปทิศที่คิดว่าเขาน่าจะอยู่ตรงนั้น “ฉันโอสิฟค่ะ โอสิฟที่แปลว่า ต้นมะกอก”

จังหวะที่หญิงสาวเริ่มสงสัยว่าหรือตัวเองจะเผลอแนะนำตัวกับทอระบายน้า เธอก็ได้ยินเสียงเขาก้าวเข้ามาประชิด มือที่รวบเข้ามาทั้งแห่งสนิท อบอุ่น และ มหิมาจนกุมรอบมือเธอชิด ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวผู้ชายคนนี้ดูใหญ่โตไปหมด ทั้ง ความสูง นิ้วมือ และน้ำเสียง

ซึ่งนั่นไม่ใช่สิ่งชวนชวนข้องเลยแม้แต่น้อย

“คุณไม่ใช่คนอเมริกันเหรอ” เขาถาม

*วันขอบคุณพระเจ้ามีรากฐานมาจากนิยายโปรเตสแตนต์ ไม่ใช่เทศกาลกระแสหลักในอังกฤษ

“ชาวแคนาดาค่ะ ฟังนะ ถ้าคุณเกิดได้คุยกับใครในคณะกรรมการรับสมัครละก็ อย่าพูดถึงอุบัติเหตุคอนแทกต์เลนส์ของฉันได้ไหม มันอาจจะทำให้ฉันเป็นผู้สมัครที่ดูไม่จิตเท่าไร”

“คิดอย่างนั้นหรือ” เขาถามที่อื่นๆ

เธอคงถึงตาใส่เขาไปแล้วถ้าทำได้ และน่าจะทำลงไปจริงๆ ด้วย เพราะเขาหัวเราะ แบบ... แค่ว่าเราในลำคอนะ แต่โอสิฟู้และคอนข้างชอบมัน

เขาปล่อยมือ ส่วนเธอเพิ่งรู้ว่าจับมือเขาไว้นานเชียว อู๊ปส์

“คุณวางแผนจะเข้าเรียนที่นี้หรือ” เขาถาม

เธอยกไหล่ “ฉันอาจไม่ได้รับเลือกก็ได้”

แต่เธอกับดอกเตอร์อัลลัน—ศาสตราจารย์ที่เป็นคนสัมภาษณ์นะ—เข้ากันได้ทีเดียว โอสิฟพูดจาตะกุกตะกักและจืดจางน้อยกว่าปกติ อีกอย่างคะแนนจีอาร์อีกับจีพีเอของเธอก็แทบจะสมบูรณ์แบบ บางทีชีวิตอันร้างสังคมก็ช่วยเธอไว้ได้มาก

“งั้นถ้าคุณได้รับเลือก คุณจะเรียนที่นี้ไหม”

เธอคงโง่เง่าถ้าไม่เรียน นี่มันสแตนฟอร์ดเชียวนะ หนึ่งในสถาบันที่มีหลักสูตรชีววิทยายอดเยี่ยมที่สุดในโลก หรืออย่างน้อยโอสิฟก็พร่ำบอกตัวเองแบบนั้นเพื่อกลบเกลื่อนความจริงอันชวนขนหัวลุก

ซึ่งถ้าจะว่ากันตามตรงแล้ว ก็ความจริงข้อนั้นแหละ ที่ทำให้เธอลังเลเรื่องเรียนต่อ

“ฉัน... อาจจะมีนะ คงต้องบอกว่าเส้นแบ่งทางเลือกระหว่างหน้าที่การงานดีๆ กับชีวิตเล็งเค็งมันเริ่มเบลอลงแล้ว”

“และดูเหมือนคุณจะไม่เอนเอียงไปทางความเล็งเค็งด้วย” ฟังดูเหมือนเขากำลังยิ้มอยู่เนาะ

“เปล่าค่ะ แบบว่า... ฉันแค่...”

“แค่?”

เธอกัดริมฝีปาก

“ถ้าฉันไม่เก่งพอที่จะทำยังไง” เธอโผล่ออกมา ทำไมกันนะ พระเจ้า *ทำไม*

เธอช่างกล้าเปิดเอกสารภาพความกลัวที่อยู่ลึกสุดหัวใจดวงน้อยๆ ให้คนแปลกหน้า
ในห้องน้ำฟางไม่ทราบ แล้วทำไปเพื่ออะไรก่อน ทุกครั้งที่เธอรำพันความสงสัยให้
เพื่อนฝูงหรือผู้ร่วมงานฟัง พวกเขาจะให้กำลังใจแบบไร้แก่นสารโดยอัตโนมัติด้วย
ถ้อยคำเดิมๆ แบบ... เธอจะไม่ใช่ไร่น้ำ เธอทำได้ ฉันเชื่อในตัวเธอนะ ซึ่งผู้ชายคนนี้
ก็คงมาแนวเดียวกันแน่ๆ

เอาแล้วไง

อาจจะเริ่มเมื่อไหร่ก็ได้เนี่ย

วินาทีนี้เลยไหม-

“แล้วทำไมคุณอยากทำมันล่ะ”

อ้าว

“ทำ... อะไรคะ”

“เรียนปริญญาเอกไง เหตุผลคืออะไร”

โอสิฟกระแอม

“ฉันเป็นพวกอยากรู้ อยากเห็นนะค่ะ และมหาวิทยาลัยก็เป็นสถานที่เหมาะสม
ที่สุดแล้วที่จะขัดเกลามัน มันจะสร้างทักษะสำคัญๆ ให้ฉันไปต่อยอด-”

เขาแค้นเสียงขึ้นจมูก

ส่วนเธอนิ่งหน้า

“อะไรคะ”

“ไม่เอาคำตอบแบบที่เขียนไว้ในคู่มือสอบสัมภาษณ์สิ ทำไมคุณถึงอยากได้
ปริญญาเอก”

“ก็นั่นเรื่องจริง” เธอยืนยัน แต่เสียงเบาหวิว “ฉันอยากกลับฝีมือด้านการทำ
วิจัย-”

“เพราะคุณไม่รู้ว่าจะไปทำอะไรอย่างอื่นดีใช่ไหมหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ”

“เพราะคุณไม่ได้งานใช่ไหม”

“ไม่ใช่-ฉันไม่ได้สมัครงานด้วยซ้ำ”

“อ้อ” เขาขยับตัว ร่างที่ใหญ่โตและพราเลือนก้ามมาขึ้นข้างๆ เพื่อเทอะไรบางอย่างลงในอ่างล้างมือ โอสิฟได้กลิ่นอ่อนๆ ของยูจินอล น้ำยาซักผ้า และกลิ่นกายสะอาดๆ ของผู้ชาย ช่างเป็นส่วนผสมที่ลงตัวอย่างน่าประหลาด

“ฉันอยากได้อิสระมากกว่าที่งานภาคธุรกิจจะให้”

“คุณจะได้มีอิสระมากกว่าที่งานภาคธุรกิจจะให้” เสียงของเขาเคลื่อนไหวใกล้เข้ามา เหมือนยังไม่ได้ก้าวถอยไปไหน “คุณต้องแย่งชิงทุนวิจัยที่คนเขาแย่งกันยื่นขออย่างบ้าคลั่งเพื่อมาอุดหนุนงานคุณ แกรมรายได้ก็ยังสู้งานแบบที่เข้าเก้าโมงเช้าเลิกห้าโมงเย็นแถมยังปล่อยให้คุณบันทึกกับนิยามของคำว่าสุดสัปดาห์ไม่ได้เลยด้วยซ้ำ”

โอสิฟถลึงตา

“คุณกำลังโน้มน้าวให้ฉันปฏิเสธคำตอบรับหรือคะ นี่แคมเปญต่อต้านคนใส่คอนแทกต์เลนส์หมดอายุหรือใจ”

“เปล่าค่ะ”

เธอแทบจะรับรู้ถึงรอยยิ้มของเขาได้เลยด้วยซ้ำ

“ผมจะปล่อยเรื่องนั้นไปก่อนและเชื่อว่ามันเป็นแค่ความผิดพลาดหนเดียว”

“ฉันใส่มันตลอดแหละ และมันไม่เคย—”

“แปลว่าคุณผิดพลาดมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน เห็นๆ กันอยู่นะ” เขาถอนใจ “เอาอย่างนี้นะ ผมไม่รู้หรอกว่าคุณเก่งพอหรือเปล่า แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ควรถามตัวเอง งานวิชาการมันได้ไม่คุ้มเสีย สิ่งสำคัญคือเหตุผลที่คุณเข้ามาในวงการวิชาการนะดีพอหรือเปล่าต่างหาก ฉะนั้น ทำไมถึงต้องเรียนปริญญาเอกล่ะ โอสิฟ”

เธอคิด และคิด แล้วก็คิดต่อไปอีกหน่อย ก่อนจะเผลอออกมาอย่างระมัดระวัง

“ฉันมีคำถาม เป็นคำถามแบบงานวิจัยที่เฉพาะเจาะจง เป็นบางอย่างที่ฉันต้องการค้นคว้า” นี่ไง จบ นี่แหละคำตอบ “บางอย่างที่ฉันเกรงว่าคงไม่มีใครคนอื่นค้นพบ นอกจากตัวฉันเอง”

“คำถามนั้นหรือ”

เธอสัมผัสได้ว่าอากาศเคลื่อนที่ และตระหนักได้ทันทีว่าตอนนี้เขากำลังฟัง
ขอบอ่างล้างมือ

“ไซ” ริมฝีปากเธอแห้งผาก “บางอย่างนั้นสำคัญสำหรับฉัน และ-ฉันไม่เชื่อใจ
ให้ใครทำ เพราะจนถึงวันนี้พวกเขาก็ยังไม่ได้ทำ เพราะ...” เพราะอะไรบางอย่างที่
เลวร้ายเคยเกิดขึ้น และเพราะฉันอยากทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ มันจะได้ไม่เกิดขึ้นอีก

ความคิดหนักอึ้งก่อตัวท่ามกลางความมืดเนื่องจากเธอหลับตาโดยมีคน
แปลกหน้าอยู่ตรงนั้นด้วย ตอนที่เธอลืมตาขึ้น ทศนวิสัยก็ยังพร่ามัว แต่ความสับสน
ร่อนหายไปเกือบหมดแล้ว ผู้ชายคนนั้นมองตรงมาที่เธอ ร่างของเขาดูเลือนราง แต่
เขาอยู่ตรงนั้นแน่ๆ และกำลังรอให้เธอพูดต่ออย่างอดทน

“มันสำคัญสำหรับฉัน” เธอย้ำ “หมายถึงงานวิจัยที่ฉันอยากจะทำนะค่ะ”

โอลีฟอายุยี่สิบสาม และอยู่ตัวคนเดียวบนโลก เธอไม่ต้องการวันหยุดสุด
สัปดาห์หรือค่าจ้างที่สมน้ำสมเนื้อ เธอแค่อยากจะย้อนเวลากลับไป อยากโดดเดี่ยว
น้อยกว่านี้ แต่เนื่องจากมันเป็นไปไม่ได้ เธอจึงต้องแก้ไขไปเท่าที่จะทำได้

เขาพยักหน้าแต่ไม่พูดอะไร จากนั้นก็ยึดตัวขึ้นยืนตรงและก้าวไปทางประตู
ชัดเจนว่ากำลังจะจากไป

“เหตุผลของฉันดีพอสำหรับการเรียนต่อหรือยังคะ” เธอร้องไล่หลัง เกือบนึก
ที่เสียงตัวเองฟังดูกระหายการยอมรับเหลือเกิน อาจเพราะเธอกำลังเจอวิกฤต
ด้านตัวตนที่ไม่รู้ว่าตัวเองจะอยู่ไปเพื่ออะไรก็ได้

เขาชะงักแล้วหันกลับมา

“เป็นเหตุผลที่ดีที่สุดเลยละ” เขายิ้ม เธอคิดว่านั่นนะ หรือไม่กี่อะไรสักอย่าง
ที่คล้ายๆ กัน “โชคดีสำหรับการสัมภาษณ์นะ โอลีฟ”

“ขอบคุณค่ะ”

เขากำลังจะก้าวออกจากประตูอยู่แล้ว และ...

“บางทีฉันอาจจะได้เจอคุณอีกปีหน้า” เธอพูดเรื่อยเจื้อยต่อไป หน้าแดงขึ้น
มานิดหน่อย “ถ้าฉันผ่านเข้าเรียนและคุณยังไม่จบ”

“บางทีนะ” เธอได้ยินเขาพูดแบบนั้น

แล้วผู้ชายคนนั้นก็จากไป จนแล้วจนรอดโอสซี่ก็ยังไม่รู้จักชื่อเขา แต่สองสามสัปดาห์ให้หลังเมื่อจดหมายรับเข้าเรียนจากภาควิชาชีววิทยาของสแตนฟอร์ดถูกส่งมาถึง เธอก็ตอบรับโดยไม่ลังเลเลย

บทที่หนึ่ง

♥ **สมมติฐาน :** ถ้ามีตัวเลือกระหว่าง ก. (สถานการณ์ที่ชวนให้กระอักกระอ่วนนิดหน่อย) และ ข. (ความเลอะเทอะมหาศาลที่มาพร้อมหายนะต่อเนื่อง) ฉันจะไปจบที่ ข. อย่างเลี่ยงไม่ได้

สองปีกับอีกสิบเอ็ดเดือนถัดมา

ข้ออ้างของโอสีฟคือ ผู้ชายคนนั้นก็ไม่ได้ดูจะถือสาเรื่องจูบนั้นสักเท่าไร

เขาต้องใช้เวลาพักหนึ่งเพื่อปรับตัว—ซึ่งเข้าใจได้ เหตุมันเกิดขึ้นกะทันหัน เป็นนาฬิกาแห่งความกระอักกระอ่วน งุ่มง่าม อาจจะทรมาณนิดหน่อยเพราะโอสีฟบดริมฝีปากของเธอเข้ากับริมฝีปากเขา พร้อมกับเขย่งตัวขึ้นให้สูงที่สุดเท่าที่นิ้วเท้าจะอำนวยเพื่อปากของเธอจะได้อยู่ระนาบเดียวกับหน้าเขา นี่เขาต้องสูงขนาดนี้เลยเธอ จูบต้องดูเหมือนคนมะงุมมะงาหราเอาหัวโขกกันแน่ และเธอเริ่มกังวลแล้วว่าตัวเองอาจจะแสดงละครฉากนี้ไม่รอด เพื่อนเธอ—อัญ—ซึ่งโอสีฟเห็นอยู่ไฉนว่ากำลังตรงมาทางนี้เมื่อไม่กี่วินาทีก่อนจะต้องเห็นและรู้ทันที่ว่าโอสีฟกับพ่อหนุ่มคู่จูบไม่มีทางเป็นมนุษย์สองคนที่กำลังเด็ดกันได้

ช่วงเวลาสุดสลดผ่านไปอย่างเชื่องช้า และจูบก็... เปลี่ยนไป ผู้ชายตรงหน้าสุดลมหายใจแรงก่อนเอียงศีรษะเล็กน้อย ทำให้โอสีฟรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นลิงกระรอกปีนต้นไม้แบบน้อยลง และมีอวัยวะของเขา—ซึ่งใหญ่และอุ่นสบายดีใน

โถงทางเดินติดแอร์—เลื่อนมาจับเอวเธอ ก่อนจะขยับขึ้นราวสองสามนิ้วเพื่อโอบรอบแนวซี่โครงและดึงเธอเข้าหาตัวเขา ไม่แนบชิดมาก แต่ก็ไม่ไกลกันนัก

เหมาะเหม็ง

มันเหมือนการจับเบาๆ ที่ยาวนานกว่าปกติมากกว่า แต่มันก็น่าพึงใจ และเป็นช่วงไม่กี่วินาทีที่โอสถสัมผัสอะไรหลายอย่างไป รวมทั้งความจริงที่ว่าเธอได้โถมตัวเข้าหาผู้ชายที่โอสถก็รู้แบบสุมเอา แบบที่เธอแทบไม่มีเวลากระซิบบอกเขาด้วยซ้ำว่า “ขอฉันจับคุณหน่อยได้ไหม” จากนั้นก็แะริมฝีปากตัวเองใส่เขา สัมไปหมดว่าสาเหตุแรกที่ทำให้เธอเริ่มเรื่องทั้งหมดนี้คือเพื่อเล่นละครหลอกอัญเพื่อนสนิทที่สุดในโลกของเธอเอง

แต่จุดดีๆ ก็เป็นอย่างนี้ละ มันมักจะทำให้พวกเด็กสาวลืมหูลืมตาไปชั่วขณะ โอสถพพบว่าตัวเองแทบละลายคาอวกกว้างใหญ่แข็งแรงซึ่งไม่มีท่าทีจะโอนอ่อนไหวเอน มือของเธอเลื่อนจากแนวสันกรามได้รูปไปยังเส้นผมนุ่มๆ ที่ตักหนาอย่างน่าประหลาดใจ และ—และเธอก็ได้ยินเสียงตัวเองถอนใจเหมือนหายใจไม่ทัน ซึ่งจังหวะนั้นแหละที่ความจริงกระแทกเข้าหาเธอเหมือนก้อนอิฐฟาดใส่หัวว่า—ไม่... ไม่ใช่

ไม่ ไม่เอา ไม่

เธอจะมาปลื้มเปรมกับอะไรแบบนี้ไม่ได้ ทั้งกับคนที่สุมมาและทุกอย่างนี้

โอสถพ้อปากหอบหายใจ ดึงตัวเองออกห่างจากเขาก่อนลนลานเหลียวหาอัญ แต่กลางโถงทางเดินของห้องแล็บชีววิทยาซึ่งสว่างไสวไปด้วยแสงสีฟ้าเรืองช่วงห้าทุ่ม เพื่อนเธอกลับอยู่ไหนไม่ทราบ แปลกจริง โอสถพั่นใจว่าเห็นอัญเมื่อสองสามวินาทีก่อนแน่ๆ

ส่วนคู่จับของเธอนั้นตรงกันข้าม เขายืนอยู่ตรงหน้าเธอ ริมฝีปากเผยออกหน้าอกขยับขึ้นลงเล็กน้อย ปรกติแปลกๆ ฉายระยิบในดวงตา ตอนนั้นเองที่สติกลับมาหาเธอ พร้อมความตระหนักรู้ว่าเพิ่งทำเรื่องใหญ่ขนาดไหนลงไป และทำกับใคร—

จบเห่แล้ว

จบ-เห่-แล้ว

เพราะดอกเตอร์อดัม คาร์ลเซนนั้นเป็นจอมวายร้ายขั้นชื่อ

ข้อเท็จจริงนี้ไม่น่าประหลาดใจอะไร ในแวดวงวิชาการคนที่อยู่สูงกว่าระดับ นักศึกษามัธยมศึกษา (เสียใจด้วย โอลิฟอยู่ระดับนี้) ต้องมีความร้ายกาจกันบ้างทั้ง นั้นแหละเพื่ออยู่ให้รอด โดยมีพวกอาจารย์ประจำภาควิชาเป็นจุดยอดของพีระมิด ความร้าย และดอกเตอร์คาร์ลเซนนั้น—เป็นกรณีพิเศษ ถ้าข่าวลือมีมูลละก็นะ

เขาคือสาเหตุที่ทำให้มัลคอล์ม รุมเมตของโอลิฟต้องไล่โปรเจกต์วิจัยทิ้งไป สองชิ้น และมีแนวโน้มสูงมากที่จะต้องเรียนจบช้าไปอีกหนึ่งปี เขาคือคนที่ทำให้ เจรมีอ้วกแตกอ้วกแตนด้วยความวิตกกังวลก่อนสอบวัดคุณสมบัติ เขาคือคนร้าย เพียงหนึ่งเดียวในคิตที่นักศึกษาครึ่งภาควิชาถูกบีบให้เลื่อนวันสอบปริญญาโท ออกไป และโจ—ซึ่งเคยเป็นสมาชิกกลุ่มเดียวกับโอลิฟ เคยพาเธอไปดูหนังอาร์ต ยุโรป ภาพมั่วๆ ซึ่งมีคำบรรยายเล็กจิ๋วจนแทบจะต้องส่องด้วยกล้องจุลทรรศน์ทุก คืนวันพฤหัสบดี และเคยเป็นผู้ช่วยวิจัยในแล็บของดอกเตอร์คาร์ลเซน แต่ตัดสินใจ ลาออกหลังทำไปได้หกเดือนเพราะ ‘อะไรหลายๆ อย่าง’ ซึ่งก็อาจจะ เป็นทางออก ที่ดีที่สุดแล้ว เนื่องจากนักศึกษาผู้ช่วยที่เหลือส่วนใหญ่มีอาการมือสั่นเรื้อรังและมัก มีสภาพเหมือนไม่ได้นอนมาแล้วหนึ่งปี

ดอกเตอร์คาร์ลเซนอาจเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงในแวดวงวิชาการและเป็นสิ่ง มหัศจรรย์แห่งโลกชีววิทยา แต่เขาก็โหดร้ายและช่างดี เห็นชัดๆ จากวิธีการพูด และแสดงออกของเขานั้นแหละ ว่าเขาคิดว่าตัวเองคือหนึ่งในภาควิชาชีววิทยา แห่งสแตนฟอร์ด หรืออาจจะหนึ่งในโลกด้วยซ้ำที่ทำงานวิจัยวิทยาศาสตร์ได้ ดีพอ เขาขึ้นชื่อลือชาว่าเป็นคนอารมณ์ร้าย น่ารังเกียจ และเป็นไอ้เงี้ยเบาเบอร์หนึ่ง ส่วนโอลิฟก็เพิ่งจูบเขาไป

เธอไม่แน่ใจหรอกว่าความเจ็บบรอยตัวอยู่นานขนาดไหน—แต่เขาเป็นคน ทำลายมัน เขายืนอยู่ตรงหน้าโอลิฟ ดูคุกคามอย่างไม่น่าเชื่อด้วยดวงตาสีเข้ม และ ผมที่เข้มยิ่งกว่า จ้องตรงลงมาจากความสูงหกฟุตกับอีกกึ่งนิ้วก็ไมรู้—ชายหนุ่มต้อง สูงกว่าเธอเกินครึ่งฟุตแน่ๆ เขามองเธอหน้าตึง แบบเดียวกับที่เธอเคยเห็นตอนเขา

เข้าสัมมนาภาควิชา หน้าแบบนี้แหละที่มักจะตามมาด้วยการขึ้นเวทีแจกแจงความ
ผิดพลาดระดับคอขาดบาดตายในชั้นงานของผู้บรรยาย

อดัม คาร์ลเซน มือพิฆาตนักวิจัย ครั้งหนึ่งโอลิวเคยได้ยินที่ปรึกษาของเธอ
พูดแบบนั้น

มันโอเค มันจะไม่ใช่ไร ทุกอย่างจะไม่ใช่ไร เธอแค่ต้องแก้งทำเหมือน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น พักหน้าให้เขาอย่างสุภาพ แล้วก็ขยับปลายเท้าออกไปจาก
ตรงนี้ เร็ว แผนนี้เยี่ยมมาก

“คุณเพ็ง... คุณเพ็งจูบผมเธอ” เสียงเขาฟังดูสับสน บางทีอาจจะหายใจ
ไม่ทันหน่อยๆ ริมฝีปากเขาอึดอัดและ... พระเจ้า เพ็งผ่านการจูบมา ไม่มีทางหรอก
ที่โอลิวจะลายนวลไปได้ด้วยการปฏิเสธสิ่งที่เธอเพ็งทำหยกๆ

แต่... ก็คุ้มที่จะลอง

“เปล่านี้คะ”

อัศจรรย์จริง เพราะมันดูเหมือนได้ผล

“อ้อ ถ้างั้นก็... โอเค” คาร์ลเซนพยักหน้าแล้วหมุนตัว ทำทางกลับสนลื่นดี เขา
เดินไปตามทางเดินได้สองก้าว มุ่งหน้าสู่ตู้กดน้ำ—ซึ่งน่าจะเป็นจุดหมายดั้งเดิมของ
เขานั่นแหละ

โอลิวกำลังจะเชื่อแล้วว่าเธออาจรอด แต่เขาดันหยุดแล้วหันกลับมาพร้อม
กับหน้าตาสงสัย

“แน่ใจเธอ”

บ้าจริง

“ฉันท...” เธอยกมือขึ้นปิดหน้า “มันไม่ใช่อย่างที่คุณคิด”

“โอเค ผม... โอเค” เขาทวนคำซ้ำๆ เสียงทุ้มลึกและฟังดูเหมือนกำลังได้ระดับ
ไปสู่ความยั่ว หรือบางทีก็อาจจะยั่วแล้ว “มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

ไม่มีทางอธิบายได้เลย คนปกติจะมองว่าโอลิวแปลก แต่อดัม คาร์ลเซน
ซึ่งแสดงออกชัดว่าเขา มองความเห็นอกเห็นใจเป็นปกติ ไม่ใช่ธรรมชาติของมนุษย์
เขาไม่มีวันเข้าใจแน่ เธอเลยทิ้งมือลงข้างตัวแล้วสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ

“ฉัน... ฟังนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะหยาบคายนะคะ แต่มันไม่ใช่การอะไรของคุณจริงๆ”

เขาจ้องเธออยู่พักหนึ่ง แล้วก็พยักหน้า

“ใช่ แหะละ” เขาคงตั้งใจหว่าตัวเองกลับมาได้แล้ว เพราะน้ำเสียงไม่มีร่องรอยของความประหลาดใจ มันกลับไปเป็นปกติ—คือแห้งแล้งและห้วนจัด “ฉันผมจะกลับห้องทำงานแล้วเริ่มเขียนรายงานเพื่อยื่นฟ้องหิวข้อเก้า*”

โอลิฟนอนลมหายใจอย่างโล่งอก

“คะ เยี่ยมเลย เพราะ—เดี๋ยวนะ คุณจะทำอะไรนะ”

เขาเอียงคอ

“หิวข้อเก้าคือตัวบทกฎหมายของรัฐบาลกลางที่ห้ามมิให้กระทำความผิดทางเพศในกิจกรรมทางการศึกษา—”

“ฉันรู้ว่าหิวข้อเก้าคืออะไร”

“เข้าใจแล้ว ฉันคุณก็ละเมิดโดยเจตนาสินะ”

“ฉัน... อะไรนะ เปล่า ไม่ใช่ ฉันไม่ได้ทำ!”

เขายักไหล่

“ถ้าฉันจะต้องเข้าใจผิดแน่ คนที่ทำอนาจารผมคงเป็นคนอื่น”

“ทำอนาจารเนียนะ... ฉันไม่ได้ ‘ทำอนาจาร’ คุณ”

“แต่คุณจูบผม”

“ไม่/จริงซะหน่อย”

“โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผมก่อนด้วย”

“ฉันถามแล้วไงว่าขอจูบได้ไหม!”

“แล้วคุณก็จูบเลย โดยไม่รอคำตอบ”

“อะไร ก็คุณบอกว่าได้”

“อะไรนะ”

เธอหน้าหงิก “ก็ฉันถามว่าขอจูบได้ไหม แล้วคุณบอกว่าได้”

“ผิด คุณถามว่าขอจูบได้ไหมและผมทำเสียงขึ้นจมูก”

*หิวข้อเก้า หรือ Title IX คือกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่ห้ามการเลือกปฏิบัติทางเพศในสถาบันการศึกษาที่ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลกลาง

“ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าได้ยินคุณพูดว่าได้”

เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่ง และมีอยู่สักนาทีที่กระมังที่โอลิฟปล่อยให้ตัวเองฟังฝนไปว่าได้จับใครสักคนถ่วงน้ำ ไม่คาร์ลเซนก็ตัวเธอเองนี่แหละ ฟังดูเป็นตัวเลือกที่ยอดเยี่ยมทั้งคู่

“ฟังนะ ฉันขอโทษจริงๆ สถานการณ์มันประหลาด แต่เราลืมๆ เรื่องนี้ไปได้ไหมคะ”

เขาจ้องเธออย่างพิจารณาอยู่นาน ใบหน้าคมสันแลดูเคร่งเครียดและมีอารมณ์บางอย่าง บางอย่างที่เขาตีความไม่ออกเพราะแม้แต่วุ่นอยู่กับการค้นพบอีกรอบว่าตัวเขาสูงใหญ่เป็นตึกขนาดไหน ส่วนโอลิฟตัวผอมบางมาตลอด เกือบจะผอมเกินไปด้วยซ้ำ แต่สาวๆ ที่สูงห้าฟุตแปดนิ้วมักไม่ค่อยรู้สึกว่าตัวเองตัวเล็กตัวน้อยกันเท่าไร อย่างน้อยก็จนกว่าจะได้มายืนอยู่ข้างๆ อดัม คาร์ลเซน เธอรู้หรือว่าเขาตัวสูง แหงสก็เห็นอยู่ตอนเขาอยู่ในภาควิชา ไม่ก็กำลังเดินข้ามมหาวิทยาลัยหรือไม่ก็ตอนขึ้นลิฟต์ด้วยกัน แต่ไม่เคยพูดคุย ไม่เคยอยู่ใกล้กันขนาดนี้

ยกเว้นเมื่อนาทีก่อนไปนะ โอลิฟ ตอนเธอเกือบจะสอดล้นเข้าไปในปากเข-

“คุณมีปัญหาอะไรหรือเปล่า” เสียงเขาเกือบจะฟังดูเป็นห่วง

“อะไรนะคะ เปล่า ไม่มี ไม่มีอะไรเลย”

“เพราะ...” เขาเอ่ยต่ออย่างสงบ “การจับคนแปลกหน้าตอนเที่ยงคืนในแล็บวิทยาศาสตร์อาจเป็นสัญญาณว่ามันมี”

“แต่มันไม่มี”

คาร์ลเซนพยักหน้า ท่าทางครุ่นคิด

“ดีมาก ฉันรอสอดหมายได้เลย ในอีกไม่กี่วันนี้แหละ” เขาเริ่มสาวเท้าก้าวผ่านเธอ และเธอหันไปตะโกนไล่หลัง

“คุณยังไม่ได้ถามชื่อฉันด้วยซ้ำ!”

“ผมว่าใครๆ ก็ทำได้ เพราะคุณต้องแตะบัตรเพื่อเข้ามาในห้องแล็บหลังเวลาทำการ ราวสี่สัปดาห์นี้คุณ”

“เดี๋ยว!” เธอก้าวเข้าไปและหยุดเขาไว้ด้วยการคว้าข้อมือ เขาชะงักทันที ถึงจะ

เห็นชัดว่าชายหนุ่มย่อมดึงตัวเองออกได้โดยไม่ยากเย็นก็เถอะ ก่อนจ้องจุดที่นิ้วของเธอกำลังกำรอบผิวของเขาเขม็ง—ผิวได้นำพิกาข้อมือที่อาจจะแพ้งพๆ กับค่าแรงนักศึกษาปริญญาเอกของเธอครึ่งปีรวมกัน หรือไม่ก็ทั้งปีนั่นแหละ

เธอปล่อยเขาทันทีและก้าวถอยไปหนึ่งก้าว

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะ—”

“เรื่องจูบ อธิบายมา”

โอลิฟขบขันฝิปากล่าง เธอช่างหาเรื่องใส่ตัวโดยแท้ และตอนนี้เธอก็ต้องเล่าให้เขาฟัง

“อัญ ฝาม” เธอมองไปรอบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าอัญไปแล้วจริงๆ “ผู้หญิงที่เพิ่งเดินผ่านไปนะ เธอเป็นนักศึกษาในภาควิชาชีววิทยา”

คาร์ลเซนไม่ส่งสัญญาณใดๆ ที่บ่งชี้ว่าเขารู้จักอัญ

“อัญเขา...” โอลิฟเลื่อนบอยผมสีน้ำตาลข้อหนึ่งไปทักทาย เรื่องมันจะเริ่มน่าอาย สับสน และฟังดูเด็กน้อยหอยสังข์ตั้งแต่ตรงนี้แหละ “ฉันเคยคบกับผู้ชายคนหนึ่งในภาควิชา ชื่อเจเรมี แลงลีย์ คนผมแดงที่เคยทำงานกับ... เอาเถอะค่ะเราไปเดดกันสักสองครั้งได้มั้ง และฉันพาเขาไปปาร์ตี้วันเกิดอัญ แล้วพวกเขาก็แบบว่าถูกคอ และ...”

โอลิฟหลับตา ซึ่งอาจเป็นความคิดที่แย่มาก เพราะกลายเป็นว่าเธอเห็นภาพทุกอย่างปรากฏอยู่หลังเปลือกตาตัวเอง เพื่อนสนิทกับคู่เดทของเธอหยอกล้อกันที่ลานโบว์ลิงเหมือนรู้จักกันมาทั้งชีวิต พุดคุยหัวเราะกันเรื่องแล้วเรื่องเล่าไม่รู้เบื่อ และจากนั้นเมื่อถึงช่วงท้ายปลายทางของค่ำคืน เจเรมีก็มองตามอัญทุกการเคลื่อนไหว มันชัดเจนจนน่าเจ็บปวดว่าใครกันแน่ที่เขาสนใจ โอลิฟได้แต่โบกมือและพยายามยิ้ม

“เล่าสั้นๆ แล้วกันนะค่ะ หลังจากเจเรมีเลิกกับฉัน เขาก็ชวนอัญไปเดท แต่เธอปฏิเสธเพราะ... กฎของสาวๆ อะไรทำนองนั้นล่ะค่ะ แต่ฉันบอกได้เลยว่าเธอชอบเขาจริงๆ เธอกลัวจะทำร้ายความรู้สึกฉัน และไม่ว่าฉันจะบอกเธอไปกี่ครั้งว่ามันไม่เป็นไร เธอก็ยังไม่เชื่ออยู่ดี”

นี่ยังไม่พูดถึงว่าวันก่อนฉันได้ยินเธอสารภาพกับมัลคอล์มเพื่อนของเรา ด้วยนะ ว่าเธอคิดว่าเจรมีสุดยอดเยี่ยมมาก แต่เธอไม่มีทางทรยศฉันด้วยการไปเดทกับเขาแน่นอน เสียงเธอฟังดูห่อหุ้ม ผิดหวัง และห้วนไหว ไม่ได้หาญกล้าทำโชคชะตาเหมือนอัญที่ฉันเคยรู้จัก

“ฉันก็เลยโกหกเธอไปว่าฉันคบกับคนอื่นแล้ว เพราะเธอเป็นหนึ่งในเพื่อนที่สนิทที่สุดของฉัน และฉันไม่เคยเห็นเธอชอบผู้ชายคนไหนขนาดนี้ และฉันอยากให้เธอได้รับสิ่งดีๆ ที่เธอควรได้ และฉันมั่นใจว่าเธอคงทำเพื่อฉันเหมือนกัน และ...” ตอนนี้แหละที่โธลีฟตระหนักว่าเธอกำลังพาลามไปเรื่อย ซึ่งคาร์ลเซนน่าจะไม่สนใจเลย หญิงสาวจึงหยุดและกลืนน้ำลาย ถึงความจริงแล้วในปากจะแห้งผากก็ตาม “คืนนี้ ฉันบอกเธอไปว่าฉันมีเดทคืนนี้”

“อ้อ” สีหน้าเขาไม่ปองอารมณ์

“ซึ่งฉันไม่มี ฉันก็เลยตัดสินใจมาทำการทดลองที่เล็บแทน แล้วอัญดันโผล่มาเหมือนกัน เธอไม่ควรจะอยู่ที่นี้หรอก แต่เธออยู่ แถมยังเดินตรงมาทางนี้อีกต่างหาก ฉันตกใจก็เลย...” โธลีฟยกมือข้างหนึ่งขึ้นลูบหน้า “ฉันไม่ทันคิดนะค่ะ”

คาร์ลเซนไม่พูดอะไรเลยแต่สายตาบอกชัดว่า ก็ดูออกแหละ

“ฉันแค่อยากให้เธอเชื่อว่าฉันมีเดทจริง”

เขาพยักหน้า

“คุณก็เลยจูบมนุษย์คนแรกที่คุณเห็นในโรงทางเดิน ตรรกะช่างสมบูรณ์แบบ” โธลีฟสะดุ้ง

“พอคุณพูดขึ้นมา บางทีมันก็อาจจะไม่ใช่จังหวะที่ดีที่สุดของฉันจริงๆ”

“ก็อาจจะเหวอ”

“แต่มันก็ไม่ได้แย่ที่สุดเหมือนกันนะ! ฉันมั่นใจว่าอัญเห็นเรา ที่นี้เธอต้องคิดว่าฉันกำลังเดทกับคุณและสบายใจที่จะไปเดทกับเจรมีและ...” เธอส่ายศีรษะ “ฟังนะค่ะ ฉันเสียใจมากๆ เรื่องจูบนั่น”

“จริงเหวอ”

“ได้โปรดเถอะค่ะ อย่าร้องเรียนฉันเลย ฉันคิดว่าได้ยินคุณตอบว่าได้จริงๆ นะ

สาบานเลยว่าไม่ได้ตั้งใจจะ...”

แต่แล้วทันใดนั้น ความตระหนักรู้ว่าเธอเพิ่งทำอะไรลงไปก็ถาโถมเข้ามาเต็มที เธอจับผู้ชายโดยไม่เลือก แล้วผู้ชายที่ว่าดันกลายเป็นคนไม่น่าคบที่สุดประจำภาค วิชาชีววิทยาที่เขารู้กันทั้งคณะ เธอเข้าใจว่าการแค้นเสียงขึ้นจุมึกเป็นการตอบรับ เธอจุ่มมือในอ่างล้างจาน และตอนนี้เขาก็กำลังมองเธอด้วยสายตาครุ่นคิด แปลกๆ ด้วยร่างกายใหญ่โต มุ่งมั่น แถมอยู่ใกล้เหลือเกิน แล้วยัง...

บ๊ายจริง

คงเพราะนี่ก็ตึกมากแล้ว หรือเพราะกาแฟแก้วสุดท้ายที่เธอดื่มไปคือเมื่อสิบหกชั่วโมงก่อน ไม่ก็เพราะอดัม คาร์ลเซนก้มลงมองเธอแบบนั้น สถานการณ์ทุกอย่างเลยดูเหมือนอยู่ๆ ก็หลุดมือพ้นไปจากการควบคุม

“ที่จริงคุณพูดถูกทุกอย่าง และฉันเสียใจ ถ้าคุณรู้สึกไม่ว่าจะในทางใดว่าถูกคุกคามโดยฉัน คุณก็ควรจะร้องเรียนฉันจริงๆ นั่นแหละ เพราะมันก็ยุติธรรมแล้ว มันเป็นการกระทำที่แย่มาก ถึงฉันจะไม่ได้ตั้งใจ... แต่ความตั้งใจของฉันมันไม่สำคัญหรอก มันอยู่ที่มุมมองของคุณต่อ...”

แยม แยม แยมที่สุด

“ฉันจะไปแล้วนะคะ ขอบคุณ และ... ฉันเสียใจมากๆ ...มากๆ จริงๆ” โอลีฟหมุนตัวแล้วพุ่งไปตามโถงทางเดิน

“โอลีฟ” เธอได้ยินเขาร้องเรียกไล่หลัง “โอลีฟ เดียว...”

แต่เธอไม่หยุด เธอกระโจนลงไปตามชั้นบันไดจนถึงชั้นล่าง จากนั้นก็ออกนอกตึก ตัดผ่านทางเดินของสแตนฟอร์ดที่มีดวงไฟส่องสว่างอยู่ประปราย วิ่งผ่านหญิงสาวรายหนึ่งที่กำลังพาหมามาเดินเล่น และกลุ่มนักศึกษาที่กำลังเฮฮากันอยู่หน้าห้องสมุด เธอวิ่งต่อไปเรื่อยๆ จนมาถึงหน้าประตูพาร์ตเมนต์ของตัวเอง หยุดนิดหนึ่งเพื่อปลดล็อก ก่อนตรงดิ่งเข้าห้องด้วยความหวังว่าจะไม่ต้องเจอรูมเมตหรือใครก็ตามที่เขามาค้างด้วยคืนนี้

กระทั่งถึงตัวลงบนเตียงและจ้องมองดาวเรืองแสงติดเพดานแล้วนั่นแหละ หญิงสาวถึงได้ตระหนักรู้ว่าเธอไม่ได้ตรวจสอบหนูทดลองในแล็บ เธอทิ้งแล็บท็อป

ไว้บนเก้าอี้ของตัวเอง และลืมเสื้อสเวตเตอร์เอาไว้ที่โหนดักแห่งนั้นด้วย แลมยัง
ลืมหมดว่าต้องแวะซื้อกาแฟสำหรับเช้าวันพรุ่งนี้ให้มัลคอล์มตามสัญญา

ให้ตาย มันวันหายนะอะไรกันเนี่ย

โอสฟไม่รู้ตัวเลยว่าดอกเตอร์อดัม คาร์ลเซน-จอมวายร้ายขึ้นชื่อ—ได้เรียก
ชื่อของเธอ